

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 6567/10

לפני: כבוד המשנה לנשיא א' ריבלין
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט נ' סולברג

העותרות: 1. תנועת אומ"ץ - אזרחים למען מינהל תקין וצדק חברתי ומשפטי
2. פלונית

נ ג ד

המשיבים: 1. היועץ המשפטי לממשלה
2. שר המשפטים
3. דב דומב, דיין בבית הדין הרבני האזורי בתל אביב
4. אבירן יצחק הלוי, דיין בבית הדין הרבני האזורי בתל אביב
5. יצחק אלמליח, דיין בבית הדין הרבני האזורי בתל אביב
6. צבי בן יעקב, דיין בבית הדין הרבני האזורי בתל אביב
7. פלוני
8. פלוני

עתירה למתן צו על-תנאי

תאריך הישיבה: י"ג באדר התשע"ב (7.3.2012)

בשם העותרות: עו"ד בעז ארד
בשם המשיבים 1-2: עו"ד ליאורה וייס בנסקי
בשם המשיב 3: עו"ד קנת מן
בשם המשיבים 4-6: עו"ד שמעון יעקובי

פסק-דין

1. עתירה למתן צו על תנאי בגדרה נתבקש, בין היתר, להורות לשר המשפטים להציע לוועדה למינוי דיינים להחליט על סיום כהונתו של המשיב 3 (להלן: המשיב) מכהונתו כדיין וכמו כן להורות ליועץ המשפטי לממשלה לנמק מדוע לא יוגש כתב אישום נגדו.

2. אצל נציבת תלונות הציבור על השופטים התבררה תלונה של ארגון נעמ"ת לגבי טיפולם של דיינים בסידור גירושין בין העותרת 2 (להלן: העותרת) לבין בעלה, שניהם בעלי צרכים מיוחדים. על-פי התלונה, סידור הגט נעשה בהולכת שולל ובמצגי שווא. העותרת סברה כי מדובר בהסדרת דיוור, ובסוף ההליך מצאה את עצמה להפתעתה כגרושה. בדיקת הנציבה העלתה כי המשיב 8 - אביו של בעלה של העותרת - היה מעוניין להביא בהקדם לגירושי העותרת ובעלה. לשם כך פנה למחותנו, הוא המשיב 7, וזה פנה מצדו לגיסו הדיין, הוא המשיב, על מנת שיסייע בהסדרת הגירושים. המשיב נעתר לפנייה. הנציבה הצביעה על שורה של ליקויים בפעולתו של המשיב: פתיחת תיק הגירושים על-ידי המשיב בעצמו, לאחר שהמשיב 7 מסר לו טופס בקשה ריק, כשהוא חתום בחתימה שהתבררה לכאורה כחתימת-ידו של המשיב 7; תשלום האגרה על-ידי המשיב עצמו בהמחאה אישית; פתיחת התיק ללא יפוי כוח, מבלי לבדוק את פרטי המעורבים, ללא אימות חתימות ומבלי שנעשה בירור כתובות; מקום מגוריהם של בני הזוג הוא בסמכות השיפוט של בית דין רבני אחר. לאחר פתיחת התיק, לפי בקשת המשיב, טופל התיק בשלבים שונים על-ידי שלושה דיינים (המשיבים 4-6), תוך התנהלות חריגה מצדם. המשיב ביקש מהמשיב 5 לטפל בתיק. המשיב 5 היפנה את הטיפול למשיב 4 אשר זימן את בני הזוג ללשכתו, ואיתם המשיבים 7 ו-8. את הפרטים קיבל המשיב 4 מפי המשיבים 7 ו-8, כשהמשיב 7 הציג את עצמו כדודה של האישה, בשעה שלפי האמת הוא מחותנו של המשיב 8, אבי הבעל. המשיב 5 כתב פרוטוקול קצר ולקוני, אשר התיימר לשקף הסכם גירושין, והחתים את הצדדים על הטופס. לדבריו, לא חקר ולא בדק, ולא חשד שמדובר בהליך שאינו תקין כי התיק הועבר אליו על-ידי המשיב 5 לטיפול בסידור גט. למעשה סידר הגט מבלי שהיה פסק דין חתום לפני מסדר הגט, מבלעדי פרוטוקול מודפס וחתום. המשיב הורה לספרא דדיינא להוציא פסק דין מהמחשב לפי קוד. הפרוטוקול שבכתב-יד אינו תואם את פסק הדין. המשיב ביקש מאת המשיב 5 להקדים את סידור הגט, וכך נעשה, מבלי לבדוק דבר. הגט סודר באותו יום על-ידי המשיב 6 מבלי שהיה לפניו פסק דין חתום. פסק הדין נחתם על-ידי המשיב 4 לאחר מתן הגט. לפי התרשמות הנציבה, כל אחד משלושת הדיינים שבא במגע עם בני הזוג התרשם כי מדובר באנשים בעלי צרכים מיוחדים, ולמרות זאת לא וידאו שהעותרת מבינה את ההליך וכי יש צורך בייצוגה בהליך ולו על-ידי קרובי משפחתה, ולא על-ידי קרובי משפחתו של בעלה. שלושת הדיינים סמכו לדבריהם על המשיב ורצו למלא את מבוקשו. המשיב מצדו, טרח למלא את מבוקשו של גיסו, שעשה מצדו על מנת למלא את בקשתו של מחותנו, אבי הבעל. הנציבה קבעה כי התנהגותו של המשיב, שיצא מגדרו כדי לסייע בסידור הגט בדחיפות כמתואר, היא

התערבות בלתי ראויה בהליכי משפט, ומהווה התנהגות שאינה הולמת דין בישראל, התנהגות שגררה אחריה רצף של התנהלויות תמוהות וחריגות מצדם של שלושת הדיינים האחרים שטיפלו בתיק. הללו שיתפו פעולה ליצירת הליך חפוז, מזורז ובלתי ענייני מתוך רצון לבוא לקראת המשיב. הנציבה המליצה לשר המשפטים להעמיד את המשיב לדין משמעתי, ולגבי שלושת הדיינים האחרים (המשיבים 4-6) קבעה הנציבה כי התלונה נגדם מוצדקת וכי הערה על כך תרשם בתיקם האישי.

3. נציבת תלונות הציבור על שופטים העבירה בשעתו את החלטתה הנ"ל, מיום 18.9.08, אל היועץ המשפטי לממשלה. היועץ המשפטי לממשלה ביקש מאת פרקליט המדינה לבחון האם קיימת תשתית ראייתית המצדיקה נקיטת הליכים פליליים נגד מי מן המעורבים. בחודש ינואר 2009 החליט שר המשפטים דאז לבחון נקיטת הליכים משמעתיים נגד המשיב, אך משנודע לו על בדיקת הפרקליטות הנ"ל, החליט להקפיד את הטיפול בתיק המשמעתי עד לקבלת החלטת הפרקליטות. אחרי בחינת הפרקליטות הוחלט לפתוח בחקירה פלילית נגד המשיבים 8 ו-7 – אבי הבעל ומחותנו – וככל שיעלה בהמשך חשד נגד המשיב, הוחלט שתעשה פניה אל היועץ המשפטי לממשלה על מנת שיאשר לחקרו, כנדרש בהיותו דין. לגבי המשיבים 4-6 הוחלט כי אין מקום לנקיטת צעד נוסף בעניינם, זולת רישום הערה בתיקם בהתאם להחלטת הנציבה. מסקנת הפרקליטות לאחר בחינת חומר החקירה הייתה כי אין תשתית ראייתית לכאורית למעורבותו של המשיב בביצוע עבירות פליליות בפרשה (וכך גם לגבי שלושת הדיינים האחרים, המשיבים 4-6). מחומר החקירה לא עלה חשד סביר לגבי ידיעת המשיב (ושלושת הדיינים האחרים) על אודות מעשי תרמית שביצעו המשיבים 7 ו-8 כלפי העותרת. בחודש אוגוסט 2010 החליט המשנה לפרקליט המדינה, על דעת פרקליט המדינה, בהתאם להמלצת פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי), כי אין מקום לחקירה פלילית נגד המשיב ונגד המשיבים 4-6, אך המליץ להעמיד את המשיב לדין משמעתי.

4. בעניינם של המשיבים 7 ו-8 נאספו בחקירת המשטרה ראיות לכאורה להוכחת אשמתם בתרמית. בעקבות שימוע והליכים נוספים, נחתם הסדר טיעון בין הפרקליטות לבין ב"כ המשיבים 7 ו-8 המייחס להם ביצוע עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע ושימוש במסמך מזויף, כשלמשיב 7 מיוחסת גם עבירה של זיוף בכוונה לקבל דבר. בהסדר הטיעון נקבע כי הצדדים יעתרו במשותף לעונש של 5 חודשי מאסר בפועל, שיכול שירוצו בעבודות שירות; מאסר-על-תנאי, ופיצויים למתלוננת בסך של 15,000 ₪ כ"א.

5. בעתירתן ביקשו העותרות בתחילה להורות למשטרת ישראל לפתוח בחקירה פלילית נגד המשיב; להורות על העמדתם לדין של המשיבים 7 ו-8; להנחות את שר המשפטים להביא לפני הוועדה למינוי דיינים הצעה להחליט על סיום כהונתו של המשיב או לחלופין להגיש עליו קובלנה לבית הדין המשמעתי; ולהנחות את שר המשפטים להגיש קובלנה לבית הדין המשמעתי נגד המשיבים 4-6. בהמשך, לאור ההתפתחויות הנ"ל, ביקשו העותרות לתקן את העתירה ולהוסיף סעדים נוספים: ביטול הסדר הטיעון שנחתם עם המשיבים 7 ו-8, ותיקון כתב האישום נגדם באופן שייכלול גם אישומים בעבירות של שיבוש מהלכי משפט, השפעה לא הוגנת, חטיפה, מרמה, תחבולה, זיוף, שידול ומרמה; צו המורה לנמק מדוע לא יינקטו הליכים פליליים נגד המשיב; זאת בנוסף לסעד שנתבקש בתחילה, לנקוט בהליכים להדחתו של המשיב מכהונתו.

6. בינתיים החליט שר המשפטים לאחר התייעצות עם נשיא בית הדין הרבני הגדול להגיש קובלנה נגד המשיב, וזו אכן הוגשה לבית הדין המשמעתי לדיינים. אלו עיקריה: אבי הבעל פנה על דעת הבעל למחותנו, וזה פנה לגיסו, המשיב, על מנת שיפעל לפתיחת הליך של גירושין בבית הדין הרבני בין בני הזוג, בעלי צרכים מיוחדים. אבי הבעל ומחותנו קשרו קשר לקבל במרמה ושלא כדין את שיתוף הפעולה והסכמתה של האישה לגירושין. מחותנו של אבי הבעל מסר למשיב טופס מזויף של בקשה משותפת לגירושין, חתום בחתימתו-שלו באופן הנחזה להראות כאילו נחתם על-ידי הבעל. האישה לא היתה חתומה כלל על הבקשה. על סמך הטופס הנ"ל פתח המשיב תיק גירושין בין בני הזוג, מבלי שאימת ובדק את חתימת הבעל על הטופס, ומבלי שקיבל יפוי כוח, בניגוד לנהלי בית הדין שעל פיהם נפתח תיק גירושין רק על סמך טופס החתום על-ידי שני הצדדים, ורק לאחר זיהוי בעלי הדין וחתימתם. באם הם מיוצגים, יש לוודא קיומו של יפוי כוח. את האגרה עבור פתיחת התיק שילם המשיב בהמחאה אישית שלו, במקום שתשולם על-ידי בעלי הדין או מי מטעמם. נהלי בית הדין קובעים כי גביית אגרה באמצעות המחאה, יכולה להעשות מעורכי דין בלבד. התיק נפתח בבית דין רבני שבני הזוג לא היו נתונים לסמכות השיפוט המקומית שלו, לפי מקום מגוריהם. ביום 13.6.07 הגיעו בני הזוג לבית הדין ביחד עם אבי הבעל ומחותנו, ופנו למשיב כדי שיסייע בעדם. המשיב פנה אל אחד הדיינים וביקש ממנו לטפל בתיק. הדיין היפנה את המשיב לדיין אחר. המשיב ביקש מאותו דיין לקבל את בני הזוג לדיון, וזה נאות לעשות כן. לאחר שהדיין כתב את הפרוטוקול ואת פסק הדין, אך לא חתם עליהם, פנה המשיב עם המסמכים לספרא דדיינא וביקש ממנו להוציא פסק דין חתום מהמחשב. הספרא דדיינא הדפיס את הפרוטוקול ואת טיוטת פסק הדין

המאשר את בקשת הגירושין ונתן הוראה למזכירות כי "ניתן פסק דין לגירושין ויש לאפשר לצדדים לפתוח תיק לסידור גט". לאחר מכן שב המשיב ופנה אל הדיין הראשון וביקש להקדים את הדיון בבקשה למתן גט, למרות שפסק הדין טרם נחתם, והגירושין אכן סודרו על סמך פסק דין לא חתום, בניגוד לנהלים. המשיב עשה את אשר עשה מתוך רצון למלא את מבוקשו של גיסו, ולסייע לסידור הגט בין הצדדים. במעשיו נהג המשיב שלא כהלכה במילוי תפקידו.

7. המשיב הודה בעובדות הקובלנה ובית הדין המשמעתי הרשיעו בהתנהגות שאינה הולמת דיין, בניגוד לסעיף 21(א)(1) לחוק הדיינים, התשט"ו-1955. על-פי הסדר טיעון עתרו ב"כ הפרקליטות וב"כ המשיב לעונש מוסכם של התראה. לאחר עיון בפרטי הקובלנה, שמיעת טיעוני הצדדים ובדיקת הסדר הטיעון, החליט בית הדין לאמץ את ההסדר וגזר על המשיב עונש של התראה. למחרת הודיע הרב עמאר, נשיא בית הדין הרבני הגדול למשיב, כי החליט שלא לקדמו לדרגת אב"ד למשך 5 שנים מיום החלטת הנציבה (15.9.08), וככל שהדבר תלוי ברב עמאר כנשיא בית הדין הרבני הגדול, לא יקודם המשיב לבית הדין הגדול למשך שמונה שנים מיום החלטת הנציבה. הרב עמאר ציין כי שקל לחומרה את העובדות שעל-פיהן הורשע המשיב בבית הדין המשמעתי, ולקולא, את עבודתו השוטפת ואת תרומתו לפתרון בעיות של מסורבות גט.

עיקרי טענות הצדדים

8. לטענת ב"כ העותרות, בהיות העותרת נפגעת העבירות, מן הראוי היה להודיע לה על המו"מ להסדר טיעון עם המשיבים 7 ו-8. הסדר הטיעון איננו סביר ונוגד את תקנת הציבור. הפרקליטות התעלמה מעבירת החטיפה, ובהסדר הטיעון לא נכללה עבירת אלימות. בנוגע למשיב, די בממצאי נציבת תלונות הציבור על שופטים, לטענת ב"כ העותרות, כדי להוות עילה מספקת לפתיחה בחקירה פלילית נגדו. האירועים שתוארו הם קשים, ומחייבים טיפול חמור מזה שנקטו בו המשיבים עד כה. נפל פגם בכך ששר המשפטים לא ביקש מאת הוועדה למינוי דיינים לדון בסיום כהונתו של המשיב. לטענת ב"כ העותרות, הסלחנות שבה נוקטים המשיבים כלפי המשיב וכלפי המשיבים 4-6 יכולה לפגוע באמון הציבור בבית הדין הרבני ואף להביא להישנותם של ארועים חמורים מהסוג הנדון. הימנעות המשיבים מהפעלת סמכויותיהם פוגעת באופן חמור בשלטון החוק, בשוויון ובאמון הציבור במערכת המשפט.

9. בתגובה טענו המשיבים כי בעניינם של המשיבים 7 ו-8 ידעה הפרקליטות את הלשכה המשפטית של נעמ"ת בהסדר הטיעון המתגבש, העבירה אליה את טיוטת

ההסדר, לא מכוח חובה שבחוק, אלא בשים לב לנסיבות המיוחדות של התלונה הנדונה. ההחלטות במישור הפלילי התקבלו לאחר בירור מעמיק ובחינה יסודית של חומר הראיות. לעותרת עומדת זכותה להגיש "הצהרת נפגע" לפי סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001. ההסדר עם המשיבים 7 ו-8 נחתם בהתחשב עם הערכה מקצועית של מאפייני התיק, חומר החקירה, קשיים ראייתיים מסויימים, אינטרס העותרת, האינטרס הציבורי וכלל נסיבות העניין. לכשיוצג הסדר הטיעון, יבחן אותו בית המשפט ויחליט אם לקבלו בהתאם לכללים שהותוו לצורך כך בהלכה הפסוקה. המשיבים 7 ו-8 לא נחקרו כלל על ביצוע עבירה של חטיפה, ולא גובשה נגדם בשום שלב תשתית ראייתית בעבירה זו.

10. במה שנוגע למשיב ולמשיבים 4-6: בעקבות חקירת העותרת, גרושה, והמשיבים 7 ו-8, הגיעה הפרקליטות למסקנה כי אין תשתית לכאורית למעורבותם בביצוע עבירות פליליות. זאת בשל כך שלא ידעו על אודות המעשים שבוצעו כלפי העותרת על-ידי המשיבים 7 ו-8, אשר הוליכו אותה שולל בהליך הגירושין באמצעות יצירת מצגי שווא ביחס להליך. לבד מן הגורמים המקצועיים בפרקליטות המחוז ובפרקליטות המדינה, הובא העניין גם אל היועץ המשפטי לממשלה פעם ופעמיים (בדרך של עיון חוזר), ודעתם של כל הגורמים הללו הייתה כי אין יסוד סביר המצביע על מעורבותם של המשיב ושל המשיבים 4-6 בפלילים. לגבי האחרונים, הנציבה גם לא המליצה על נקיטת הליכים במישור המשמעתי, ועמדתה הייתה כי יש להורות על רישום הערה בתיקם האישי. בהתבסס על כל החומר שנאסף סבורים גם המשיבים כי אין מקום לנקיטת הליכים משמעתיים נגד המשיבים 4-6. דומה כי גם העותרת הראשונה סברה כך בתחילה, משום שבתלונתה המקורית לא נדרשה כלל לעניינם של המשיבים 4-6. לעומת כן, בעניינו של המשיב, המליצו הגורמים המקצועיים על הגשת קובלנה משמעטית לבית הדין המשמעתי לדיינים, וכך אכן נעשה, לאחר שימוע; המשיב הורשע, כאמור, נדון להתראה, וקידומו המקצועי עוכב למשך שנים ארוכות לפי החלטת נשיא בית הדין הרבני הגדול. שר המשפטים החליט שאין מקום להמליץ לפני ועדת המינויים על סיום כהונתו של המשיב, וזאת לאחר ששקל את הודאתו במסגרת הקובלנה המשמעטית והסדר הטיעון אשר אליו הגיעו הצדדים; את העונש שנגזר עליו; ואת החלטת הרב עמאר לעכב את קידומו. ב"כ המשיבים ציינה כי עובדות הקובלנה משקפות את הראיות הקיימות בידי הפרקליטות בעניינו של המשיב. חומר החקירה לא הצביע על בסיס לחשד כי המשיב ידע על אודות המעשים של המשיבים 7 ו-8 כלפי העותרת. עוד ציינה ב"כ המשיבים כי גם נציבת תלונות הציבור על השופטים לא מצאה לנכון להמליץ על העברת המשיב מכהונתו, בעקבות ממצאי בדיקתה בפרשה. במקום

זאת המליצה הנציבה על הגשת קובלנה משמעתית, וכך אכן נעשה. בהתחשב בכל אלה, לא היה לדעת ב"כ המשיבים מקום לנקיטת הצעד החריג מאד של פנייה מאת שר המשפטים אל ועדת המינויים בהתאם לסעיף 16א לחוק הדיינים, התשט"ו-1955. על סמך כל אלה ביקשו המשיבים לדחות את העתירה.

11. המשיב הצטרף לנימוקי המשיבים וטען כי לאחר סיום ההליכים המשמעתיים, שוב אין מקום להעברתו מכהונתו באמצעות המסלול החלופי שאת הפעלתו מבקשות העותרות. אין מקום להתערב בהחלטתו השקולה והמאוזנת של שר המשפטים. אדרבה, לעת הזאת, ולאור הסדר הטיעון שנחתם, הרי שפנייה למסלול של הדחה, תפגע באופן ברור באינטרס ההסתמכות והציפייה של המשיב. התקשרותו בהסדר הטיעון נבעה בין היתר מעמדתם של המשיבים כי אין מקום לפעול להדחתו, במסגרת ההליך המשמעתית או מחוזה לו. התערבות בית המשפט בשלב זה, כבקשת העותרות, תגרום למשיבים לפעול בניגוד להתחייבויות שנטלו על עצמם ושעל בסיסן שינה המשיב את מצבו לרעה. המשיב ביקש שלא לפרסם את הפרטים הנוגעים להליך המשמעתית לאור העובדה שהוצא צו איסור פרסום על-ידי בית הדין למשמעת, ולהרחיב את הצו על מנת שיחול גם על מכתבו הנ"ל של הרב עמאר, שהוא מכתב פנימי, הכולל עמדה אישית, ויש למנוע את פרסומו כחלק מחובת ההגינות בניהול מערכת משפטית.

דיון והכרעה

12. המסכת העובדתית כפי שנפרסה בקובלנה היא קשה וחמורה; פגיעה בעותרת, בציבור, באמון במערכת המשפט, וכדי בזיון וקצף. יש צורך במיצוי הדין. בעניינם של המשיבים 7 ו-8 אכן התקיימה חקירה פלילית והוגש כתב אישום. במובן זה מיצתה העתירה את עצמה. הסדר הטיעון שהתגבש בין הפרקליטות לבין המשיבים 7 ו-8 איננו עניין לבחינה ולדיון בגדרי עתירה זו לבג"ץ. אין עילה לעשות כן. זהו עניין לבית המשפט אשר דן באישום הזה לענות בו, על-פי הכללים הנקוטים בעניינם של הסדרי טיעון, תוך שמירה על זכויות המתלוננת, המשיבים 7 ו-8, תוך הבטחת האינטרס הציבורי ושקילת כל השיקולים הצריכים לעניין. בית המשפט יעשה כחכמתו.

13. בעניינו של המשיב הוגשה קובלנה לבית הדין המשמעתית לדיינים. הוא הורשע בהתנהגות שאינה הולמת דין. דינו נגזר בהתאם להסדר הטיעון להתראה. העותרות סברו כי אין די בהליכים המשמעתיים, והן חפצו בנקיטת הליכים פליליים. אלא שהמשטרה, פרקליטות המחוז, פרקליטות המדינה והיועץ המשפטי לממשלה שקדו על החקירה המשטרית ועל בחינת ממצאיה, ומסקנתם הייתה כי בחומר החקירה שנאסף

אין בסיס לחשד סביר על מעורבותו של המשיב בפלילים, או כי ידע על אודות המעשים של המשיבים 7 ו-8 כלפי העותרת. על רקע זה הודיעו העותרות כי אינן עומדות עוד על טענתן נגד ההחלטה שלא להעמיד את המשיב לדין פלילי, ובדין עשו כך, ועניין זה אינו עומד עוד על הפרק (החלטה מיום 15.5.2011).

14. באשר להפעלת סמכותו של שר המשפטים לפי סעיף 16א לחוק הדיינים, תשט"ו – 1955, להציע לוועדת המינויים להחליט על סיום כהונתו של המשיב: המעשים שנעשו כלפי העותרת ראויים לגנאי ולתגובה עונשית הולמת. אמנם, לא הרי מעשיהם של המשיבים 7 ו-8, מעשים פליליים לכאורה, כהרי מעשיו של המשיב שלא ידע על הרקע הפלילי ועל התרמית. ברם, גם אם לא כמודע, הרי שמעשיו ומחדליו של המשיב "תרמו" ל"הצלחתם" של המשיבים 7 ו-8 להוציא לפועל את תוכניתם הזדונית. על רקע כל האמור לעיל התלבטנו האם חורגת החלטת שר המשפטים שלא לעשות שימוש בסמכותו הנ"ל ממיתחם הסבירות, אם לאו. לבסוף באנו לכלל דעה כי הצטברותם של השיקולים שלהלן מטה את הכף למניעת התערבותנו בהחלטת השר: מימוש המלצת נציבת תלונות הציבור על השופטים על העמדתו של המשיב לדין משמעתי; הקובלנה שהוגשה נגד המשיב לבית הדין המשמעתי; הודאתו; הרשתו; גזר הדין; הסדר הטיעון שעמד ביסוד ההרשעה והעונש, שהיה בו כדי לבסס מידה של ציפיה והסתמכות מצדו של המשיב; החלטת נשיא בית הדין הרבני הגדול שלא לקדם את המשיב לדרגת אב"ד במשך 5 שנים, ולא לקדמו לבית הדין הרבני הגדול למשך 8 שנים (ככל שהדבר תלוי ברב עמאר כנשיא בית הדין הרבני הגדול), כשאלמלא הפרשה הנדונה היה המשיב מועמד לקידום; הראיות בתיק החקירה שלא הצביעו על בסיס לחשד סביר שהמשיב ידע על אודות מעשיהם של המשיבים 7 ו-8 כלפי העותרת. בהתחשב בכל השיקולים הללו במצטבר; כשהפעלת סמכות כנ"ל של שר המשפטים היא צעד חריג ביותר; ולאור ההלכה הפסוקה הידועה כי בית המשפט הגבוה לצדק יטה שלא להתערב בשיקול דעת הגורמים המוסמכים בכגון דא, לא לבוא בנעליהם, ולא לקבוע מהי ההחלטה הנכונה ביותר שצריך היה לקבל בנסיבות העניין, החלטנו שלא להתערב בהחלטת השר.

15. שקלנו את בקשת המשיב לאיסור הפרסום, גם בשים לב לטענות מזה ומזה שנטענו לפני בית הדין המשמעתי לדיינים. כמסתבר, הפרשה הנדונה כבר פורסמה בעבר. מכל מקום, אנו סבורים כי אין מקום לסטות מן הכלל של פומביות הדיון, כי קיים אינטרס ציבורי בפרסום הפרשה, וזה גובר בנסיבות העניין על הפגיעה האפשרית בשמו הטוב של המשיב.

16. סופו של דבר הוא זה: נרשמה הערה בתיקם האישי של שלושת הדיינים (המשיבים 4-6); ננקטו הליכים פליליים נגד המשיבים 7 ו-8; ננקטו הליכים משמעותיים נגד הדיין המשיב. העתירה מיצתה אפוא את עצמה, היא נמחקת בזאת, ובנסיבות העניין אין צו להוצאות.

ניתן היום, ט"ז באייר תשע"ב (8.5.2012).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה-לנשיא